

& verba Christi haberet & urgeret, ipsi vero tantum glossas fingerent, verbis textus neglectis & sepositis, respondisset, Vera hac esse omnia, nec se his contradicere, optare autem se, si possibile fuisset, manum suam dextram sibi amputatam prius fuisse, quam unquam de hac controuersia quidquam scribere contra Lutherum, & alios cepisset. Perijt postea miserandum in modum etiam Carlstadus, per quem istius periculosi & lethalis dissidij iacta fuerat alea Vuiteberga, ut dictum est supra. Renouauerat enim ille veterem heresim, quæ post Apostolorum tempora cepit, referente Ignatio, cuius verba Theodoretus citat dialogo 2. fol. 69. Fuerunt, inquit ille, heretici, qui negarunt, τὴν εὐχαριστίαν σὰρκα εἶναι τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ, τὴν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν παθῆσαν, id est, non consentur carnem Domini esse ipsam carnem Salvatoris nostri Iesu Christi, quæ pro peccatis nostris passa, & à patre resuscitata est. Hanc heresim subinde renouatam, constanter confutarunt Patres omnes, exceptis Alexandrinis allegorias fingentibus, ut testatur consensus orthodoxus totius Ecclesie, verus & sincerus, non falsus, fictus, & vi manifesta ad alienas opiniones detortus, ut hodie fit, quod aliàs ostendendum est, ubi ex tot scriptoribus & doctoribus Ecclesiasticis non vnus reperitur, qui neget veram & corporalem presentiam & manducationem corporis & sanguinis Christi. Et propter historiam